

In memoriam Aila Raurila

Olit aina ollut kuten aina ollut aika on.

*Ilman sinua en saata ymmärtää,
mistä tulen, mitä varten kasvoi routaan tappion,
kanssa, jonka juuret versoo elämää.*

*Olit oksa, johon kasvoi tämän suvun tarina,
oksa johon teki pesän heimosi.
Tiesin kyllä, että vaikka seisoit aina vahvana,
kerran taivuttava sinun olisi.
Sydän pieni vain sen tuskin tajusi.*

*Linnut lentelivät puusta puuhun pitkin viime kesää.
Niillä lienee ollut siellä sata pientä salapesää.
Linnut lentelivät alla katseen äitimuorin vanhan,
joka todistanut oli vaiheet kasuavan kansan
aikanaan.*

*Niin kuin kaatuu vanha tammi, tuli aika lähteä.
Sitä tainnut pelätä et kuitenkaan.
Eihän voinut luottamusta Herraan koskaan kätkeä
niiltä jotka tunsit päällä tämän maan.*

*Olet oksa josta kasvaa tämän suvun tarina.
Nyt vain olet poissa luota heimosi.
Sinun mestarisi seisoo yhä yhtä vahvana,
kuin on seissyt halki vuosisatasi.
Sydän pieni silti kaipaa syliisi.*

*Linnut lentelivät puusta puuhun pitkin viime kesää.
Niillä lienee ollut siellä sata pientä salapesää.
Linnut lentelivät alla katseen äitimuorin vanhan,
joka kasvattanut oli pienen kummallisen kansan
omanaan.*